

- na mě čekalo úplně růžový ráno.

A neměly to náhodou na svědomí nějaký červánky. Vůbec právě. Bylo krásně mokrá a chladný ráno. O tu růžovou se postarala totiž Taliprtka.

Já jí věnovala značnou část rána - protože Rumíček mě měl k dispozici předešlý odpoledne - a ona mi na oplátku věnovala moc hezkou procházku, kdy jsem se více-méně vznášela na růžovým obláčku štěstí.

Protože byla nejhodnější.

Už za dveřma bylo vidět, že se enormně těší. Třeba možná trošku i proto, že mě bude mít sama pro sebe? Možná, kdo ví. V kapse jsem měla klikr a v kapsičce ty čerstvě upečený sušenky ze včerejška. Sešly jsme schody a já zjistila, že nemám bobkopytlíky. Odměnila jsem Tali za vzorovaný sezení a řekla jí, ať tam na mě počká, že se ještě musím vrátit. POČKALA TAM, chápete to? Seděla a nehnula se z fleku. Záměrně jsem neříkala žádný povel, abych si ho nekazila, jen jsem jí osvětlila, že se musím ještě vrátit, ať na mě počká. Tak jako bych to řekla Rumíčkově a s jistotou, že tam bude, jak králíček Azurit, i až se vrátím. Hmmm, to čumím děfčico teda, řekla jsem jí. Čekala bych, že v lepším případě vyběhne madam Netrpělivost za mnou, v tom horším ji budu hartusivě odvolávat od vchodovejch dveří, kde bude netrpělivě stepovat. To byl teda slušnej výkon □ .

U těch vchodovejch dveří jí teda už ta netrpělivost trochu překonala a když jsem je otevřela, zvedla se a vyšla ven. "Co to je?" ozvala jsem se. A to stačilo, aby se ukázněně vrátila zpátky, usedla a čekala na to, až řeknu že jdeme. A pak na mě počkala hned pod podestou. Tak jsem hnedle klikla a sůša putovala k ní. Což jí rozradostnilo. Nejen ta sůša, ale ten klikr jako takovej. A pak už jsme se domlouvaly hlavně s ním. To mě vždycky potěší, když má nastavený vnímání na klikání.

Vnímala natolik, že když se vydala k balkonům protějšího domu, provedla najednou piruetku a s výrazem "Nojovlastně" se sama odtamtud poslala pryč □ . Eeejch psíbože, tys jí přes noc voperoval kousek šedý můry kostkový? Páč nevěřím, že by mohlo jít o šedou kůru mozkovou. Ale asi to tak bude, protože prostě vona se hodně otáčela na mě, co já na tohle, co já na támhleto a ešivá může tuhleto. Měla jsem pocit, že mě někdo asi břinknul do

makovice a já mám nějak posunutý vnímání. Pak zamířila k paní, která měla v ruce odpadky (jak jinak, že jo, když je ta profibufetářka) a já jí napomenula, ať laskavě neotravuje. Paní se usmála a pravila, že by za ní mohla klidně ty odpadky odnést. Upřesnila jsem to trošku s tím, že by je spíš roznesla po okolí, než odnesla. Zasmály jsme se tomu a Taliprtka se k nám přidala a tvářila se, že “Hele vidíš, že to paní nevadilo, ty naděláš.” □

O kousek dál jsme potkaly dva holuby a zrovinka, když se do toho Tali nejlíp položila a holubi se rozešli vpřed, vyběhnul proti nám bižonek a ječel jak prokopnutej. To pochopitelně už ty pernatce zvedlo a vypadalo to, že tohle zase zvedlo mandle Taliřový. Došla v klidu k bižonkovi, kterej, jakmile byla blízko, rázem zmlknul, a sklonila se nad ním s výrazem: “Neřvi blbečku, plašíš mi ptactvo!” . Otočila se a šla od něj. Už bylo ticho.

Zašla se důležitě vyčůrat na roh paneláku, kde v dřívějších dobách zpravidla vzala čáru podbalkonovku. Rozhlížela se a ujišťovala se, že se koukám. Koukala jsem se a byla jsem zticha jak ten bižonek □ . Odkráčela, počuchala na okraji trávníku a bedlivě si hlídala, jestli vidím, že nejde dál. Viděla a ocenila jsem to, takže klikr přišel ke slovu, jasňačka. Přešly jsme na louku a ona se vydala k TOMU paneláku. Stačilo zavolat její jméno a mastila za mnou. Roztáhla jsem ruce a smála se na ní. Přidala na rychlosti a dořítla se až ke mně. Pak mě překvapila znovu. Neseběhla totiž jako obvykle hned dolů k potůčku, ale šla tam až po mým vyzvání. HmMMM, to je primissimová Talinka.

Došly jsme až k rybníčkům, který jsou momentálně narvaný žábama k prasknutí a pochopitelně se tam mocně koncertuje. Nutno prozkoumat, probádat a prolustrovat. Nicméně, když jsem pak z povzdálí zapískala, tak bez mrknutí oka mazala za mnou. Aaaaa, psííííípaneboóoožeee děkujuuuuu!!! To je tak báječný všechno. Za odměnu jsem ji nechala zajít si do roští a tam si vykutat DVĚ padančata. Nechápu, že tam ještě pořád nějaký najde. Ten krajíc nahoře u Talibufíku už ale schválením neprošel. Ani ten druhej, ani ta patka. Ba ani popelnicový stání. Ale je fajn, že stačí říct NE a je to.

Pak mě rozesmála. Běžela si pročíst svůj oblíbenej plácek a až tam si uvědomila, že je vlastně ta tráva mokrá. A že vona je vlastně modelína, co na mokrou trávu nožku nepoloží □ □ To, že předtím celou tu dobu v mokré trávě rejčila, ji nějak modelce jedný uniklo :D. Teď to ale s ní úplně vám cuklo ta mokrota a tak ho halt jen oběhla kolem dokola po obrubníku, ale dovnitř nestrčila ani drápeček. Páč co kdyby se omylem namočila, že jo. Ta návštěva

rybníčku před pár minutama dole pod barákama, to bylo něco úplně jiného přece :D.

Domů jsme došly obě vysmátý a spokojený, protože nám bylo fajn. A tak to má taky bejt, ne?

Rumíček šel posléze úplně stejnou trasu, jen s odlišnou náplní. Chvilku jsme si čtli míček, chvilku jsme ho ztráceli, aby ho mohl hledat. A pak jsem do hry dala skládací mističku na hledání. Je zelená, nenápadná a tak se dá dobře v pažitě schovat bez ohledu na jeho vejšku. A do ní se dá nějaká dobrůtka a to se to potom hledá. Je to taková variace na tu hru se "ztraceným" košíkem, kterou jsem hrála před časem s Tali v polích. Košík s sebou běžně nenosím a tak jsem to vymyslela takhle, protože miska je veleskladná, když ji člověk složí, je to prostě placatý malý kolečko. Rozum sice naznačoval, že už by byl čas jít domů - teda hlavně pak do práce, ale kdo by ho poslouchal, že jo? Tak jsme taky zašli dolů k rybníčků. Žáby řvaly jak vo život a Rumíčka to naprosto uchvátilo a stál tam s hlavou na stranu a zaujatě poslouchal. Nedivím se mu, sešla se tam evidentně slušná kapela a koncert byl ohlušující ☐ . Ramštajni hadra ☐ ☐ Na rozdíl od Taliprtky neměl nutkání zkoumat, zda je sestava kompletní, nebo ne a po chvíli jsme mohli jít dál. Zkontrolovat myšodúrku a pak už upalovat domů, protože ten čas už mě jako tlačil dost.